

EL DISCERNIMENT ESPIRITUAL EN SANT FRANCESC D'ASSÍS. LES ADMONICIONS II (MAIG 2015)

En les Admonicions anteriors: La caritat (9), El coneixement de l'esperit del senyor (12) i La pobresa de l'esperit (14) vàrem tractar el nucli del discerniment espiritual de Sant Francesc per saber si hom té l'Esperit del Senyor: la *humilitat i la pobresa en el sentit de desapropiació*. Tractem ara dues admonicions més, cabdals per a la fraternitat cristiana: *el seguiment de Jesús i la humilitat*.

ADMONICIÓ 6. LA IMITACIÓ DEL SENYOR. (EL BON PASTOR)

«Parem atenció, germans tots, en el bon Pastor que, per salvar les seves ovelles sofí la passió de la creu. (2) Les ovelles del Senyor l'han seguit en la tribulació, en la persecució, en la vergonya, i en la fam i en la malaltia i en la temptació i en les altres coses; i en paga han rebut del Senyor la vida eterna. (3) D'aquí que és una gran vergonya per a nosaltres servents de Déu, que els sants hagin realitzat les obres i que nosaltres, contant-ho, en vulguem rebre glòria i honor.»

Per Sant Francesc la vida segons l'Evangeli és una vida de seguiment incondicional de Jesús. Aquesta admonició aprofundeix aquest avís espiritual que configura el nucli central de la seva vida. Sant Francesc ens recorda com Jesús esdevé el bon Pastor que dóna la seva vida per les *ovelles*, i això significa que fer el seguiment, implica assumir el patiment i la creu. Sant Francesc va voler viure d'una forma senzilla, però alhora transfigurada per complet a imatge de Jesús. Seguir Jesús, és el camí més segur per arribar a Déu Pare. Sant Francesc ens demana a l'inici de l'admonició «parem atenció». Ens demana d'aturar-nos d'una forma compromesa. Si tots els germans volem seguir el Bon Pastor hem d'esdevenir veritables deixebles.

La **Remei Garcia** ho expressa amb molta saviesa quan diu: *«Ell ens farà reposar la vista en els immensos prats verds, vora l'aigua fresca de les fonts de les*

montanyes... És una presència amiga, el valor d'un so conegut, aquella presència que assegura el camí recte. Hom es troba acompanyat, i encara que passi per barrancs tenebrosos, la vara del Bon Pastor ens fa sentir confiança». Parla de la confiança de la forma següent: *«una gràcia que ve de dalt i que sempre és present, tot i que moltes vegades no sabem acollir-la»*.

Jesús camina amb nosaltres, si nosaltres el seguim, Ell ens assenyala el camí i alhora ens reconforta, això significa *ser ovella* en aquesta admonició. Sant Francesc ens demana que hem de romandre de forma permanent en el camí de Jesús *«en la tribulació, en la persecució, en la vergonya, i en la fam i en la malaltia i en la temptació i en les altres coses»*, encara que interiorment o exteriorment patim, ens sentim afluïts, hem de tenir confiança de seguir el seu camí, solament així assolirem la vida eterna.

D'altra banda, seguir el seu camí no consisteix només en parlar devotament de la vida de Jesús, ni celebrar solemnement les festes, ni ser pietosos, sinó parar atenció, tot contemplant Jesús i amb la força i la confiança viure com Ell.

ADMONICIÓ 17. L'HUMIL SERVENT DE DÉU

«Benaurat el servent (Mt 24-26) que no s'envaneix més del bé que el Senyor diu i obra per ell que del que diu i obra per altri. Peca l'home que del seu proïsme vol rebre més del que ell vol donar de si mateix al senyor Déu».

Aquesta admonició ens parla de la humilitat, una humilitat interior que segurament és la més difícil d'assolir. Sant Francesc ens recorda que l'amor de

Jesús va ser per damunt de tot, servicial (*«...com el fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per tothom Mt. 20, 28»*). Si volem ser testimonis d'aquest amor com una continuació en nosaltres, aquest ha de fluir per damunt de tot al servei dels altres i no com a recompensa pròpia. Kajetan Esser expressa com a fonament de la humilitat: *«l'humil reconeix que tot el que és i té ho ha rebut de Déu»*. Per tant, no tenim res que no haguem rebut abans, no podem vanagloriar-nos de res, allò que tenen els nostres germans ho tenen perquè ho han rebut de Déu. Per això, des de la humilitat farem que la nostra relació amb els germans sigui més justa.

Sant Francesc ens adverteix que no podem exigir més d'allò que estem disposats a donar, ens situa en una dimensió justa i equilibrada de nosaltres mateixos, obliga a analitzar-nos per tal de saber què som capaços de donar, i determinar què rebem de Déu. Veiem doncs que sovint, la distància entre tot això és immensa i que hem eliminat la humilitat de la nostra vida. Per aquest motiu, Sant Francesc considera essencial per a la vida comunitària aquesta relació d'humilitat amb els nostres germans i amb Déu, ja que sense humilitat no és possible la vida fraterna.

Preguntes

- És veritat que nosaltres volem rebre més dels altres, que el que estem disposats a donar?
- Estem convençuts que tot el que tenim i som, és un do de Déu?
- Acabem d'entendre la creu de Jesús? Entenem la frase: «cal assumir la creu per salvar-se»? Assumim que és necessari?
- Sabem seguir Jesús malgrat les nostres tribulacions i la nostra vida tan feixuga i tan desassossegada? Sabem percebre Jesús en actitud de confiança? Seguir el camí de Jesús no significa seguir el camí més fàcil, ans al contrari pot ser el camí més estret i costerut. Tendim a anar per un camí més ample i còmode del Jo egoista?